

Rudolf Pierskała

"Modlitwa liturgiczna", red. Adelajda Sielepin, Jarosław Superson, Kraków 2012 : [recenzja]

Liturgia Sacra. Liturgia - Musica - Ars 20/2(44), 577

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

według stopni ministranckich, posługiwanie wokół stołu słowa Bożego, ministrant słowa Bożego (lektor), posługa śpiewu, funkcja ceremoniarza, funkcja animatora liturgicznego, Oaza stałym elementem formacji służby liturgicznej, patronowie służby liturgicznej. Ponadto w Dodatku umieszczono wyjątki z nowych dokumentów Kościoła dotyczących tajemnicy Eucharystii.

ADELAJDA SIELEPIN CHR, JAROSŁAW SUPERSON SAC (red.), *Modlitwa liturgiczna* (Ad Dominum 2), Kraków: Wydaw. Naukowe UPJP II 2012, 180 [1] s., ISBN 978-83-7438-318-9.

Treść: *Wstęp*, s. 5–10; E. GORDON, „*Żyd nie stoi przed Bogiem sam*” — *opis liturgii żydowskiej*, s. 11–33; J. SUPERSON, *La celebrazione di Maria nelle liturgie orientali (L'Analisi delle stanze da 7 a 12 dell'inno acathistos)*, s. 35–54; G. GUIVER, *Daily liturgical prayer in the Anglican tradition*, s. 55–64; S. MIESZCZAK, „*Litania maior*” w liturgii rzymskiej, s. 65–76; B. FRONTCZAK, *Wybrane modlitwy i błogosławieństwa na różne okoliczności codziennego życia w Sakramentarzu Gelazjańskim. Tekst oryginalny i tłumaczenie*, s. 77–107; M. BUDYTA, *Poranna obietnica odpoczynku. Znaczenie Psalmu 95 w liturgii uświęcenia czasu*, s. 109–145; S. FEDOROWICZ, *Dyscyplina chórowa na przykładzie katedry wawelskiej w XV wieku*, s. 147–159; M. DRĄG, *Modlitwa liturgiczna w początkach istnienia zakonu św. Franciszka*, s. 161–177; *Noty o autorach*, s. 179–180.

Bp Rudolf Pierskała

MUZYKA KOŚCIELNA

TOMASZ JEŻ, *Kultura muzyczna jezuitów na Śląsku i ziemi kłodzkiej (1581–1776)* (Studia et Dissertationes Instituti Musicologiae Universitatis Varsoviensis. Seria B, t. XVIII), Warszawa: Wydaw. Naukowe „Sub Lupa” 2013, ss. VIII, 699, ISBN 978-83-64003-02-8.

W kształtowaniu bogactwa i różnorodności tradycji dziejów kultury muzycznej na Śląsku, które od ostatnich dekad poprzedniego stulecia na powrót stają się przedmiotem coraz intensywniejszych badań naukowych, znaczącą rolę odegrała działalność środowisk kościelnych, szczególnie zaś licznych na tym terenie ośrodków zakonnych. To właśnie w archiwach klasztornych zachowały się najstarsze świadectwa śląskiej przeszłości muzycznej, a do najbardziej zasłużonych w tym zakresie należą opactwa cysterskie, kanoników regularnych, premonstratensów, dominikanów czy franciszkanów, do których pod koniec XVI stulecia dołączyli jezuita, sprowadzeni do Wrocławia w 1581 r., choć okres ich najbardziej intensywnej działalności rozpoczął się w połowie kolejnego stulecia, po zakończeniu wojny 30-letniej, wraz z rozwojem rekatolizacji i kontrreformacji. To właśnie przedstawiciele Towarzystwa Jezusowego, dzięki aktywnej pracy duszpasterskiej, edukacyjnej i kulturotwórczej, posługując się wypracowanymi przez siebie nowoczesnymi, jak na ówczesne czasy, metodami w różnych wymiarach owocnej działalności, przyczynili